

Drakflickan kapitel 1

Bidrag från Jemima Hammarlund
2009-11-30
Senast uppdaterad 2009-11-30

En livs levande drake har dykt upp i Blåbergen!

Hela slottet var i uppror. Överallt, i alla korridorer och salar pratades det om det oerhörda som hade hänt. En drake, och dessutom uppe i Blåbergen som låg helt nära huvudstaden!

Det hade aldrig funnits några drakar i landet förut. Varifrån hade den kommit? Vad gjorde den här? Var det verkligen en riktig drake?

Alla i slottet tisslade och tasslade.

Det fanns inga soldater i riket eftersom det var ett fredligt land som mest höll sig för sig självt och inte ställde till bråk med grannländerna, men det fanns en grupp slottsvakter. Slottsvakterna var klädda i röda uniformer med guldfransar på axlarna och höga, röda hattar med svart brätte. För de mesta stod de i små kurar runt slottet, men då och då marscherade de några steg ena eller andra hållet och såg väldigt ståtliga ut. De hade svärd i sina bälten, men dessa var av mässing och mest där för att se vackra ut, som vapen var de inte särskilt effektiva. Slottsvakten var nämligen där för syns skull – ett slott utan slottsvakt var det ju inte mycket bevänt med. Men alla var välkomna in i slottet. Den som ville besöka kungen kunde bara promenera rakt in genom de pampiga dörrarna som aldrig var låsta. Även bland slottsvakterna tisslades det och tasslades det om draken. De förstod att om någon skulle bli utsedd att ta itu med odjuret så var det just slottsvakten. De var ju de enda som hade svärd i hela landet. Men hur skulle de klara att stå öga mot öga med en sådan best? Enligt ryktena från dem som bodde i Blåbergen var draken lika hög som tre träd ovanpå varandra! Men general Stursk som var den som bestämde över de andra slottsvakterna var inte rädd. Äntligen skulle han få göra något annat än att stå i en kur eller marschera framför slottet! Att tampas med en drake måste bli något alldeles särskilt spännande, något att berätta för barnen och barnbarnen. General Stursk var bara nitton år och hade ännu inte ens en fru, men när han en dag fick en fru, och barn, och barnbarn, då skulle det vara något att berätta för dem. Generalen gav order till trumpetpojken att spela den fanfar som skulle sammankalla hela slottsvakten ute på gården. Efter en liten stund var alla sjutton vakterna samlade, så när som på sergeant Modig som var nittisex år och lomhör. Han trodde att trumpetpojken spelat den fanfar som kallade till middag och befann sig i stället vid matbordet inne i vakternas hus med skeden i högsta hugg. ”Vakter! Hör upp!” utropade general Stursk myndigt. ”Ja, general!” svarade korpral Stark. ”Tyst i ledet, korpral och lyssna på din general!” gastade kapten Barsk barskt. ”Tack kapten”, sade general Stursk och nickade nådigt mot Barsk innan han fortsatte: ”Jag har kallat hit er idag för att...” ”Ingen orsak general”, gastade kapten Barsk. ”Tyst kapten. Avbryt inte när jag pratar! Alltså, jag har kallat hit er för att...” ”Ursäkta, general, ska inte upprepas!” gastade kapten Barsk. ”Håll mun!” ”Ska bli, gener...mffff...” Kaptenens svar försvann i ett otydligt mummel när två löjtnanter drog upp hans halsduk så att den täckte munnen på honom. ”Som sagt har jag kallat hit er idag med anledning av den drake som härjar i Blåbergen”, återupptog general Stursk. ”Jag har beslutat att vi ska ta fast besten och ta med den tillbaka hit till slottet, död eller levande!” Ett sus hördes bland de församlade vakterna. Fånga en drake? De var ju bara sexton stycken, sjutton om man räknade med sergeant Modig som nu kommit ut ur matsalen igen med besviken uppsyn. Hur skulle de kunna fånga en drake? ”Eftersom det är ett mycket farligt uppdrag vill jag att bara de djärvaste av er följer med!” fortsatte generalen. ”Vilka anmäler sig frivilligt?” Ingen rörde sig. Vakterna skruvade på sig och sneglade olustigt på varandra. De hade ju familjer att försörja, eller fästmän som väntade... inte kunde de ge sig ut mot en drake! Så hördes plötsligt en klar stämma: ”Jag s upp!” Alla vände sig mot den som talat. Det var Alex, stallpojken, som nu stod rak och bestämd bland alla de rödklädda vakterna. Själv var han klädd i en rutig skjorta full av halmstrån och byxor med lappade knän. Plötsligt skämdes vakterna. De var de enda i hela landet med svärd, och så vågade de inte kämpa mot den första verkliga fara som dök upp. Till och med stallpojken var ju modigare än de! ”Jag också”, muttrade korpral Stark. ”Jag med!” gastade kapten Barsk, som nu hade befriat sig från halsduken. Till slut hade alla sjutton vakterna anmält sig som frivilliga, till och med sergeant Modig, även om han hade missförstått det hela och trodde att de skulle på vaktparad genom staden. Snart hade de alla ställt upp sig i dubbla led och påbörjat vandringen upp emot Blåbergens ljungklädda toppar som höjde sig mot himlen långt bortom stadens hus. Draken väntade på dem där någonstans. Skulle de överleva mötet med en så livsfarlig best?